

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.13/2018/33. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év május hó 24. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberrablás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2017. év október hó 2. napján kelt 20.B.18/2017/69. számú ítéletét **megváltoztatja.**

Az I.r. vádlott társtettesként elkövetett emberrablás büntetteként (Btk.190.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés b./ pont) értékelt cselekményét társtettesként elkövetett emberrablás büntettének (1978. évi IV. tv. 175/A.§ (3) bekezdés a./ pont) minősíti.

A vádlottat bűnösnek mondja ki továbbá szemérem elleni erőszak büntetében (1978. évi IV. tv. 198.§ (1) bekezdés).

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát – halmazati büntetésként - 6 (hat) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 6 (hat) évre enyhíti.

A kiszabott pénzbüntetést, vagy annak meg nem fizetett részét napi tételenként kell egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

A feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A vádlott 2012. szeptember hó 5. napjától 6. napjáig volt őrizetben, 2012. szeptember hó 7. napjától 2014. február hó 20. napjáig előzetes letartóztatásban, majd 2014. február hó 21. napjától házi őrizetben. Ezt követően az elsőfokú ítélet kihirdetése után 2017. október hó 2. napjától 2018. április hó 10. napjáig előzetes letartóztatásban, 2018. április hó 11. napjától házi őrizetben volt.

A bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban és a mai napig házi őrizetben töltött időt beszámítja. Egy nap szabadságvesztésnek 5 nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

Az elsőfokú ítéletnek a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezését akként változtatja meg, hogy az egyetemleges kötelezést mellőzi és a vádlottat kötelezi a megjelölt 943.737 (kilencszáznegyvenháromezer-hétszázharminchét) Ft bűnügyi költség megfizetésére is.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek van helye.

Indokolás:

Az alapeljárásban a Budapest Környéki Törvényszék a 2015. október 29. napján kihirdetett 24.B.102/2013/193. számú ítéletével az I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki tártstettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében (Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) és e) pont), ezért őt négy év – börtön fokozatban végrehajtandó – szabadságvesztésre és négy év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlottat az ellene emelt szexuális erőszak büntetnének (Btk. 197. § (1) bekezdés a) pont) vádjá alól felmentette. A II. rendű vádlottat a tártstettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette (Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) és e) pont) és lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntette (Btk. 325. § (1) bekezdés a) pont) miatt halmazati büntetésül három év – börtön fokozatban végrehajtandó – szabadságvesztésre és három év közügyektől eltiltásra ítélte. A III. rendű vádlottat bűnösnek a tártstettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette (Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) és e) pont) miatt két év szabadságvesztés büntetésre ítélte, amelynek végrehajtását négy évi próbaidőre felfüggesztette.

A törvényszék az I. rendű és a II. rendű vádlottak vonatkozásában rendelkezett a vádlottak által előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításáról, és valamennyi vádlott esetében megállapította, hogy a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsáthatók. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész az I. rendű vádlott vonatkozásában a tényállás és a jogi minősítés téves megállapítása, valamint a felmentő rendelkezés miatt hatályon kívül helyezés végett, a II. rendű és a III. rendű vádlottak terhére pedig a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. Az I. rendű vádlott és védője enyhítésért, a II. rendű és a III. rendű vádlottak és védőik elsősorban felmentésért, másodsorban pedig a büntetés enyhítése érdekében fellebbeztek.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2016. december 1. napján kihirdetett 3.Bf.100/2016/11. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a II. rendű és a III. rendű vádlottak tekintetében megváltoztatta, az I. rendű vádlottal szemben ugyanakkor az ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította. Rendelkezett továbbá a bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

A hatályon kívül helyező határozat indokolása szerint az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlott cselekvőségét illetően oly mértékben nem tett eleget indokolási kötelezettségének, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan volt. A törvényszék a felmentése körében egyes bizonyítékokat törvénysértően használt fel, míg másokról iratellenes megállapításokat tett, vagy csak egyes részeit indokolatlanul kiragadva vonta értékelése körébe. Nem indokolta kellően, hogy miért tartotta a sértettet szavahihetetlennek, és az sem állapítható meg a hatályon kívül helyező határozat szerint, hogy miért fogadta vagy vetette el a sértett és az I. rendű vádlott vallomásának egyes részeit. A határozat okfejtése szerint a törvényszék tévesen utalt arra, hogy a vád szerinti, a szabadon bocsátás feltételeként szabott pénzkövetelés alacsony összege a vádlott anyagi jólétére tekintettel valószínűtlenné teszi a követelés megfogalmazását, továbbá arra is, hogy amennyiben kizárható a vádlott homoszexuális beállítódása, e tény is cáfolja a szexuális erőszak büntetnének elkövetését. Ezzel összefüggésben a hatályon kívül helyező végzés kiemelte, hogy „a részben szexuális célzatot az egyező, sértetti előadás abban is alátámasztotta, hogy az I.r. vádlott a megmerevedett hímveszőjével zaklatta, mely körülmény nemi vágy hiányában kivitelezhetetlen.”

Az ítéltábla a megismételt eljárásra a Be. 404. § (4)-(6) bekezdéseire figyelemmel előírta az eddig vallomást tett tanúk kihallgatását, illetőleg a tanú kihallgatásának megkísérlését. Felhívta a

figyelmet arra, hogy az e tanú által küldött levelet kizárólag a személyes jelenlétében lehet ismertetni, és a levéllel kapcsolatos tanúk kihallgatása is csak ebben az esetben indokolt, továbbá indokolatlannak ítélte a magánnyomozói vélemény ismertetését és a magánnyomozó meghallgatását. A fentiekén túl felhívta az elsőfokú bíróság figyelmét arra, hogy a valamennyi törvényesen beszerzett és felhasznált bizonyítékot vonja a mérlegelése körébe, és részletesen indokolja meg, azokból melyekre alapítja a tényállást vagy azokat milyen indokból veti el.

A Budapest Környéki Törvényszék a fentiek alapján lefolytatott megismételt eljárásban 2017. október 2. napján meghozott 20.B.18/2017/69. számú ítéletével az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett emberrablás büntetében (Btk. 190. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont), ezért 12 év, fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre, 40 napi tétel, napi tételenként 2.500.-Ft, összesen 100.000.-Ft pénzbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátásról, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költségről is.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a bűnösségének további, szexuális erőszak büntetében való megállapítása és a kiszabott büntetés súlyosítása iránt jelentett be fellebbezést, míg az I.r. vádlott az irányának megjelölése nélkül, védője pedig elsődlegesen az ítélet megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezése, másodsorban a kiszabott büntetés enyhítése érdekében fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.770/2017/3. számú átiratában módosítással tartotta fenn az ügyészi fellebbezést. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének a perrendi szabályok maradéktalan betartásával eleget tett, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével hiánytalan és pontos, a bizonyítás anyagának mindenben megfelelő tényállást állapított meg, a meggyőzően megindokolt tényállásból helytállóan és okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére a személyi szabadság elleni bűncselekmény körében. Ugyanakkor kifogásolta, hogy a különösen súlyos hátrányt okozva elkövetett emberrablás büntetével halmazatban nem állapította meg a nemi erkölcs elleni bűncselekményt is arra hivatkozással, hogy az a kétszeres értékelés tilalmába ütközne. Kifejtette, hogy az eltérő védett jogi tárgyra tekintettel az emberrablás minősített esete nem nyeli el a szexuális erőszak büntetét, ezért a vádlottnak azon magatartását, hogy a sértettet megpróbálta megerőszakolni és orális szexre kényszerítette, halmazatban kell megállapítani és vele szemben halmazati büntetést kell kiszabni.

A halmazati büntetés kiszabására figyelemmel a fellebbviteli főügyészség átiratában tévesnek ítélte az elbíráláskor hatályos törvény alkalmazását. Megítélése szerint az elkövetéskori 1978. évi IV. törvényben a halmazati büntetés tételkeretének felső határa jóval kedvezőbb a vádlottra, tekintve, hogy az elbíráláskor hatályos törvényben meghatározott huszonöt évvel szemben a halmazati büntetés felső határát húsz évben határozta meg. A fellebbviteli főügyészség szerint ugyan a törvényszék hiánytalanul feltárta a büntetéskiszabási tényezőket, de azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítélet változtassa meg, a vádlott terhére megállapított bűncselekményt az 1978. évi IV. törvény 175/A. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pontja szerint minősítse, ezen túlmenően az I.r. vádlott bűnösségét állapítsa meg az 1978. évi IV. törvény 198.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő szemérem elleni erőszak büntetében is, állapítsa meg, hogy a vádlott – a hivatkozott törvény 47.§-nak (2) bekezdése alapján - legkorábban a büntetés négyötöd részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra, a főbüntetést lényeges tartamban súlyosítsa, és mellőzze a vádlottnak és II.r., valamint III.r. elítélteknek az egyetemleges kötelezését a bűnügyi költségre vonatkozóan.

Az I.r. vádlott védői számos beadványban fejtették ki álláspontjukat, terjesztették elő indítványukat. A vádlott vezető védője tárgyalás kitűzése mellett indítványozta tanú1. és tanú tanúként meghallgatását. Bizonyítási indítványát azzal indokolta, hogy a korábban tanúként meg nem hallgatott tanú1. érdemi nyilatkozatot tudna tenni a vádlottnak a bűncselekmény napján tapasztalt állapotáról ti. valóban bódult állapotban volt-e, ahogy azt a sértett állította. a tanú ismételt meghallgatását álláspontja szerint az írásban benyújtott vallomása indokolja. Becsatolta a felkérésükre készített igazságügyi pszichológus szakértői véleményt, indítványozva a szakértő bíróság általi bevonását az eljárásba. A vádlott által meghatalmazott másik védő írásban részletesen indokolta az ítélet ellen bejelentett fellebbezést. Beadványában elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta arra hivatkozással, hogy a tényállás részben nincs felderítve, ugyanakkor a megállapított tényállás ellentétes az iratok tartalmával, illetve az elsőfokú bíróság megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget a hatályon kívül helyező határozatban előírtaknak, ugyanis több tanú vallomását csak felolvasással vagy ismertetéssel tette a tárgyalás anyagává. Bár a tanú a megismételt eljárásban a bíróság személyesen is meghallgatta, csupán egy marginális kérdésben rendelte el a szembesítést a sértettel, és a tanú módosított vallomása helyett annak ellenére a nyomozási szakaszban tett vallomását fogadta el a megállapított tényállás alapjául, hogy megváltoztatott vallomást több más bizonyíték is alátámasztott.

Kifogásolta, hogy a más, de a jelen eljárás tárgyával összefüggő ügyben keletkezett vallomásokat nem vonta a mérlegelés körébe a bíróság, azokkal kapcsolatban semmilyen intézkedést nem tett, kizárólag tanú2. vonatkozásában állapította meg, hogy mentességi jog illeti meg. A sértett az ellene folyó büntetőeljárásban terheltként a sértetti vallomásával teljes mértékben ellentétesen nyilatkozott.

A sértett különböző eljárásokban tett vallomásai összevetésének elmaradása azt jelenti, hogy a sértett szavahihetőségének ellenőrzését hiányosan végezte el a bíróság.

Sérelmezte a tárgyilag és személyileg összefüggő ügyek ügyészség általi elkülönítését, mert így a jelen eljárásban sértettként szereplő személy egymásnak ellentmondó vallomásokat tehetett ugyanabban az ügyben.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az indokolásban köztudomású ténynek tekintette a férfi szexualitásra vonatkozó érvelését, amelyet egyébként a védő által becsatolt igazságügyi pszichológus szakvélemény egyértelműen cáfol. Álláspontja szerint a szexuális erőszakra vonatkozóan megállapított tényállás nem megalapozott, mert a vádlott nemi beállítottságának megállapítására irányuló bizonyítást nem folytatott le. Hivatkozva a Fővárosi Ítéletábla alapügyben hozott döntésére, amely arra mutatott rá, hogy a bizonyítékok bíróság általi értékelésének megszokott módja, hogy a vallomás egyes – általában más bizonyítékokkal is megerősített – részeit fogadja el irányadónak a történeti tényállás megállapítása során, míg a vallomások olyan részeit, amely más bizonyítékokkal ellentétesek, figyelmen kívül hagyja, ezzel utalt arra, hogy a jelen esetben azonban semmilyen egyéb bizonyíték nem állt rendelkezésre a sértetti vallomáson kívül. Iratellenesnek tartotta az elsőfokú ítéletet a körben, hogy annak ellenére következetesnek, logikusnak és élményszerűnek minősítette a sértett vallomását, hogy maga az ítélet is több oldalon keresztül mutatja be a vallomás többszöri kiegészítését és módosítását. Általában is támadta a bíróság mérlegelését, amikor a rendezetlen életvitelű, a több eljárási cselekményen való megjelenést is elmulasztó, egyéb büntetőeljárások hatálya alatt álló sértett vallomását fogadta el egyéb bizonyítékok hiányában a családcentrikus, társadalmi munkát is végző, többek által méltatott, példás magatartást tanúsító vádlott tagadásával és állításaival szemben. Következetlennak érezte az elsőfokú bíróság bizonyítékmérlegelő tevékenységét amiatt is, mert míg a vádlott

vallomásmódosításait nem fogadta el, addig a sértettől ugyanezt a magatartást következetesnek tekintette.

Megalapozatlannak tartotta, hogy az elsőfokú bíróság a sértett személyiségére vonatkozó szakértői véleményben foglaltakkal szembehelyezkedve saját maga vont le megállapításokat, ezáltal véleménye szerint különleges szakértelem hiányában jutott arra a következtetésre saját maga, hogy a sértett stresszkezelési zavara a szavahihetőségét erősítő tényező. Hiányolta a szakértő személyes meghallgatását a megismételt eljárásban.

Törvénysértőek tartotta a vádlott terhére rótt cselekmény minősítését, amikor az elsőfokú bíróság az emberrablás minősített esetét állapította meg, amelybe a szexuális erőszak büntette beleolvad. Vitatta, hogy a vádlott a cselekményt különösen súlyos hátrányt okozva követte el, e körben a (vádlott vonatkozásában) hatályon kívül helyezett ítélet érvelésével értett egyet, hogy miért legfeljebb személyi szabadság megsértésének büntette valósult meg a megállapított emberrablás helyett.

Elfogadhatatlannak találta a „többszörös minősültség” nyomatékos súlyosító körülményként történő értékelését, mivel a Btk. 190. § (3) bekezdése eleve magasabb büntetési tétellel fenyeget a különösen súlyos hátrányt okozó emberrablásra mint a (2) bekezdés a fegyveres elkövetésre, és a többszörös minősültség csak akkor valósul meg, ha több, azonos súlyú minősítő körülményt valósít meg az elkövető.

Hosszasan érvelt amellet, hogy a sértett hosszabb időn át tanúsított provokatív magatartását miért kellett volna nyomatékos enyhítő körülményként figyelembe venni, holott anélkül a vádlotti cselekvőség meg sem indult volna.

Beadványában kitért a védenca megváltozott családi és anyagi helyzetére és az előzetes letartóztatása alatt bekövetkezett egészségszomlálására.

A vádlott vezető védője az írásban benyújtott fellebbezésében a fent ismertetett érveken túlmenően az alábbiakra hivatkozott.

Hiányolta tanú3. tanúkénti meghallgatását, aki alátámaszthatta volna, hogy az alapeljárásban benyújtott írásbeli vallomás valóban tanútól származott.

Álláspontja szerint tanú4.tanú kellő magyarázatát adta a sértett szavahihetlenségének, illetve annak is, miért változtatta meg a tanú a vallomását a tanú írásban tett és a törvényszék előtt szóban megerősített vallomása ezért hitelesnek tekintendő, amely egyébként teljes mértékig megfelel a vádlottnak a „kezdetektől hangoztatott és adekvát” vallomásával.

Mivel a megismételt elsőfokú eljárásban a bíróság elutasította az igazságügyi pszichológus szakértő kirendelésére irányuló indítványát, ezért a másodfokú eljárásban azt pótolandó magánszakvéleményt nyújtott be, amely álláspontja szerint a vádlott védekezését támasztja alá, és egyértelműen cáfolja a törvényszéknek a férfiszexualitással kapcsolatos következtelen érvelését, amely az indokolással ellentétben nem tekinthető köztudomású ténynek. A magánszakvélemény mindemellett alkalmas véleménye szerint arra is, hogy cáfolja az elsőfokú bíróság egyes, ténybeli alapot nélkülöző megállapításait a nemi erkölcs elleni bűncselekmény kapcsán. Elfogadhatatlannak minősítette a bíróság azon érvét is a szexuális cselekmény körében, hogy azt az is alátámasztja, hogy a vádlott nem vitatta a sértett leírását az ő nemi szervéről.

Összegezve a védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásra vonatkozó előírás ellenére a számba vett bizonyítékok értékelése helyett értékítéleteket és véleményeket fogalmazott meg, a 2. tényállással kapcsolatban pedig nem tett eleget az ügyfelderítési kötelezettségének.

Mindezek alapján a vezető védő az elsőfokú ítélet akkénti megváltoztatását indítványozta, hogy a vádlott bűnösségét az ítélőtábla Btk. 194. § (2) bekezdés e) pontja szerinti, társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében állapítsa meg. Másodlagosan a szemérem elleni erőszak büntetnének megállapítása körében az ügyészi indítvány elutasítását, harmadlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését és – a Budapest Környéki Törvényszék helyett – a Fővárosi Törvényszék új eljárásra utasítását kérte az eljárási jogszabálysértésekre hivatkozással.

A vádlott írásbeli beadványában észrevételeket tett az elsőfokú ítéletre, amelyben az elsőfokú eljárásban tett védekezését megismételte. Hangsúlyozta, hogy nem követelt pénzt a sértettől, az elkövetéshez képest jóval korábbi időpontban küldte az utolsó üzenetet a sértettnek és a tanúnak, amely üzenetben sem fogalmaz meg követelést. Szerinte a gépkocsijában fellelt hajnyíró sem lehet a terhére értékelni, mert azon a sértett DNS-ét nem tudták azonosítani. Hiányolta, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban sem kísérelte meg kellően feltárni a ténylegesen elkövetett cselekmény motivációját. Becsatolta II.r. elítélt és a sértett közötti üzenetváltások leiratát azt bizonyítandó, hogy a sértett felajánlotta a vallomása megváltoztatását. Csatolta továbbá gyermekei levelét is, amellyel azt kívánta alátámasztani, hogy a gyerekei – az elsőfokú ítélet megállapítása ellenére – nem alaptalanul tartottak a sértettől és a tanútól.

Összegezve, álláspontja szerint a Be. 4. §-ában foglalt követelmény ellenére nem lehet kétséget kizáróan bizonyítani a terhére rótt bűncselekmény elkövetését.

A Fővárosi Ítélőtábla az ügyet nyilvános ülésre tűzte. Az ügy érdemi elbírálása szempontjából az alább kifejtettek szerint szükségtelen volt további bizonyítás felvétele.

Az ügyész a nyilvános ülésen tartott perbeszédében az írásbeli átiratban foglaltakat változatlanul fenntartotta. Kiemelte, hogy az események második szakaszára vonatkozó tárgyi bizonyítási eszközök alátámasztják a sértett vallomását, ezáltal szavahihetőségét is. Életszerűtlennek tartotta a vádlott abbéli védekezését, hogy csak azért vágta le a sértett haját, mert tetves volt, és így kívánt segíteni rajta. Nem látta megalapozottnak azt a védekezést sem, hogy a sértett és a tanú közötti szerepjáték során kerülhetett a sértett DNS-e a játékfegyverre. Kiemelte, hogy a sértett szabadulásának pénz megfizetésétől történő függővé tételét alátámasztja az is, hogy tanú. A nyomozás során úgy nyilatkozott, a vádlott azt mondta neki, hogy a sértettel pénzügyi vitája van.

I.r. vádlott vezető védője perbeszédében – eltérően a fellebbezés írásbeli indokolásával – már elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta, mivel a megismételt eljárás nem felelt meg a Be. 403. § (3) bekezdésében foglalt szabálynak. Hiányolta annak kifejtését az ítéletben, hogy a tanú véleménye miért változott meg a sértett előadásával kapcsolatban, ezt szerinte a bíróság nem is értékelte. Kiemelte, hogy a tanú vallomását a sértett szótlanság hallgatta, azt meg sem kísérelte cáfolni, nem adott hangot a nemtetszésének azzal kapcsolatban, ami életszerűtlen lenne, ha a tanú hazudott volna. Tárgyszerűen tévedett szerinte a bíróság, amikor azt rögzítette, hogy a hajnyírón megtalálták a sértett DNS-ét, mivel ez nem történt meg. Másodlagosan a kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta. A büntetékiszabáskor értékelhető szempontok körében kifejtette, a vádlott a társadalom hasznos tagja, négy gyermekéről gondoskodik, az egyikük súlyos beteg. A vádlott gerincsérve és testmagassága a börtöntűrő képességére hátrányosan hat, amelyet szintén figyelembe kellett volna venni.

A vádlott az utolsó szó jogán megtett nyilatkozatában megbánását fejezte ki. A sértett vádaskodását bosszúnak tartja, erre szerinte a sértett maga is utalt a bírósági eljárásban. Elismerte, hogy a sértettet „elkapta”, de tagadta, hogy fajtalanzkodott volna vele. Az eljárás során vele szemben alkalmazott kényszerintézkedés miatt a lányai visszakerültek édesanyjukhoz Franciaországba, a vállalkozásai tönkrementek, a családja anyagi megélhetése megnehezült. Kérte a valótlan vádak alóli felmentését.

Az ellentétes irányú fellebbezések alapján az ítélőtábla a törvényszék ítéletét a Be. 348. (1) bekezdése szerint az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül.

Az eljárási törvény rendelkezéseinek megtartását vizsgálva az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat többnyire megtartotta, figyelemmel volt a megismételt eljárás szabályaira. A vádlottat kihallgatása kezdetén elmulasztotta figyelmeztetni a Be. 289. § (2) bekezdése szerinti (kérdézési, indítványtételi és észrevételezési) jogára, ugyanakkor a teljes eljárás anyagát áttekintve megállapítható, hogy a fenti jogaival a vádlott tisztában volt, és rendszeresen maga is tett indítványokat, észrevételeket, közvetlenül kérdezett a tanúktól is, így ez a relatív szabálysértés nem volt kihatással az ügyre.

Az ítélet túlnyomórészt megalapozott, a tényállás felderített, olyan helytelen ténybeli következtetéseket nem tartalmaz, amelyek az ügy érdemi elbírálása szempontjából jelentőséggel bírtak volna. Az ítélet hiányosságai, továbbá részbeni megalapozatlansága a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján, a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel kiküszöbölhető volt.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet indokolásában a vádlott előéletére vonatkozó részében iratellenesen, részben pedig hiányosan rögzített adatokat az alábbiak szerint javítja ki:

A vádlott korábban már állt bíróság előtt, a Miskolci Városi Bíróság 2008. január 14. napján kelt és ugyanazon a napon jogerőre emelkedett 20.B.2284/2007/12. számú ítéletével a 2006. május 14. napján elkövetett bírósági végrehajtás akadályozása vétsége (1978. évi IV. tv. 249/A. § (1) bekezdés) miatt 30.000.-Ft pénzbüntetésre ítélte.

A tényállás e kiegészítéssel teljes és az a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során a büntetőjogi főkérdés eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, eleget tett a Fővárosi Ítélőtábla 3.Bf.100/2016/11. számú végzésében előírt iránymutatásnak. A lefolytatott bizonyítás eredményeként feltárt bizonyítékokat értékelési körébe vonta, és alapvetően helytálló mérlegeléssel állapította meg a tényállást. Mérlegelő tevékenységéről az ítélet indokolásában számot adott, kitérve a vádlott és védői által felvetett álláspontokra, védekezésre. A bírói mérlegelés lényege, hogy a bíróság a rendelkezésre álló, egymással részben ellentétben lévő, részben egyes részleteiben eltérő bizonyítékokat először önmagukban, majd egymással összevetve vizsgálja meg, és ezen vizsgálat alapján foglal állást abban, hogy mely bizonyítékot vesz figyelembe a tényállás megállapításakor, és melyet vet el. Amennyiben az elsőfokú bíróság a tényállást okszerű mérlegeléssel állapítja meg, mérlegelésének tényszerű magyarázatát, indokát adja – ami logikus és az iratok tartalmának is megfelel –, további bizonyítás nélkül a másodfokú bíróság kötve van az elsőbírói megállapításokhoz, érvényesül a felülmérlegelés tilalma. A bíróság feladata olyan tényállás megállapítása, amely kizárja a másként történés lehetőségét. A fentiek tükrében vizsgálta az ítélőtábla a törvényszék határozatát. A törvényszék eleget téve a hatályon kívül helyező határozat előírásainak ismételtén kihallgatta a vádlottat, a sértetteket, és a tanúkat. Itt utal az ítélőtábla arra, hogy a törvényszék helyesen járt el, amikor a sértett más, folyamatban lévő büntetőeljárással terheltként tett vallomásait, valamint tanú3. korábbi

tanúvallomásait a mentességi jogára tekintettel a védő érvelésével ellentétben nem használta fel. Nem vezetett eredményre az a védői érvelés, miszerint tanú3. és tanú4. alá tudják támasztani, hogy tanú benyújtott levelét valóban ő írta, ezért az hitelesnek tekintendő, hiszen a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság azt és az utána megtett szóbeli tanúvallomását tartalmilag vonta kétségbe az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok tükrében.

A védelem alaptalanul sérelmezte az igazságügyi pszichológus szakértői vélemény beszerzésének elmaradását a vádlott szexuális irányultságának megállapítása érdekében, mivel az alapeljárásban a másodfokú bíróság rögzítette, pusztán az a körülmény, hogy a vádlottnak nem volt homoszexuális indíttatása a cselekmény tekintetében, nem zárja ki az elkövetést teljes bizonyossággal. Ugyanakkor az ítélet tábla alaposnak találta a védői kifogást a körben, hogy az elsőfokú bíróság szexuális viselkedéssel kapcsolatos érvelése nem minősül köztudomású ténynek, azt semmi nem támasztja alá, és ezáltal kompetenciáját meghaladóan foglalt állást, ezért az indokolás erre vonatkozó megállapításait mellőzi (9. oldal 4-6. bekezdés).

A sértett szavahihetőségét a törvényszék több szempontból is megvizsgálta az ítélet táblai iránymutatásnak megfelelően. A védő kifogása nem foghatott helyt azzal kapcsolatban, hogy mivel a más büntetőeljárásban terheltként tett nyilatkozatai nem kerültek értékelésre, megalapozatlan a bíróság következtetése az ő szavahihetősége körében. Az ítélet tábla rámutat, hogy az egyéb, az érintett személyek miatt részben kapcsolódó, folyamatban lévő büntetőeljárásokban a sértett mint terhelt nyilatkozott, akit az eljárási pozícióból fakadóan egészen más jogok illetnek meg. Ezekben az ügyekben még nem született jogerős döntés, az ott keletkezett bizonyítékokat az ott eljáró bírónak kell értékelnie az ítéletben, az ott elhangzottakat tehát nem lehet kétséget kizáróan igaznak elfogadni. Az ítélet tábla az iratanyag alapján megállapította azt is, hogy mindezen eljárások a jelen ügyet követően indultak.

Megállapítható, hogy a védelemnek ezen egyéb büntetőügyekre vonatkozó folyamatos utalással a célja, hogy igazolja, a vádlott a családja védelme érdekében követte el az általa is elismert bűncselekményt. Bár nem vitatta a bíróság, sőt be is emelte a tényállásba, hogy ez is szerepet játszott az elkövetésben, ennek megállapításával sem zárható ki, hogy a sértettől követelte a vádlott szerint jogtalanul elvitt összeget is, mint ahogy arra a Facebook üzenetek is engednek következtetni.

Megalapozatlan volt az a védői állásfoglalás, miszerint az ítélet iratellenes, mert következetesnek nevezte a sértett vallomását. Ahogy arra a főügyész is hivatkozott az elsőfokú bíróság előtti perbeszédében, a sértett vallomásában nem volt olyan jellegű eltérés vagy következetlenség, amit ne lehetne az időmúlással magyarázni, lényegi részekben azonosan nyilatkozott. A sértett azért is egészítette ki a vallomását később, mert a vád tárgyává tett cselekmény elkövetését követő részleteket adott elő, ti. milyen módon próbálták őt rábírní a vallomása megváltoztatására.

Az ítélet tábla kiemeli, hogy csupán azon körülmény miatt, amelyre a védelem számos alkalommal utalt, hogy a sértett társadalmilag „kevésbé hasznos” mint a vádlott, oly mértékben a negatív előítéletre építkezik, hogy az teljes mértékben elutasítandó, ez az értékítélet értelemszerűen nem zárhatja ki, hogy a sérelmére is megvalósítható bűncselekmény.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság a sértett szavahihetőségének vizsgálatakor sem. A sértett – egy kivétellel - valamennyi történetet illetően más forrásból is ellenőrizhető vallomásokat tett. Az előkerülésekor előadott állapotára nézve tanúvallomás - a tanú - áll rendelkezésre, ami mind a ruházatának, mind a testi állapotára nézve tartalmaz adatokat. A bilincseléssel, hajlevágással kapcsolatos sértetti előadásokat alátámasztották a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok, nyomok voltak a sértett kezén, megtalálták a levágott haját a vádlott házában. E körben a nyomozás

megindulásakor a vádlott tagadó nyilatkozatokat tett, majd később a történések folyamatát nézve ténybelileg ugyan elismerő, de a sértetti előadással szemben igen életszerűtlen vallomásokat tett. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság a történések lényegét illetően egyező sértetti vallomásokra, szemben a vádlott változtatott vallomásaival.

A fentiekén túlmenően egyetlen tényállás rész van, amelyre nézve nem áll rendelkezésre egyéb bizonyíték, csak a vádlott és sértett előadás, ez a szexuális bűncselekmény. Ezzel kapcsolatban a törvényszék úgy értékelte a bizonyítékokat, hogy a sértetti előadásokat fogadta el a tényállása alapjául. Ennek magyarázata az, hogy ugyan ebben az esetben nincs egyéb bizonyíték, de a sértett más körben tett vallomásai egyéb bizonyítékok által alátámasztottan elfogadhatóak voltak, nincs észszerű kételynek helye a szexuális cselekmény tekintetében. A vádlott valamennyi cselekmény vonatkozásában vagy tagadta a cselekmény elkövetését, vagy a bizonyítás előrehaladtával alakította ki védekezését. Ezeket a tényeket összevetve az elsőfokú bíróság mérlegelése nem szenved olyan hibában, amely a mérlegelés elvetéséhez vezetne. Kétség kívül a megismételt eljárásban is lehetőség lett volna további bizonyításra, akár a vádlott, akár a védelem indítványára, erre azonban sem a tárgyalás menetében, sem a beadványokban nem került sor. A sértett példának okáért egy alkalommal nyilatkozott a vádlott nemi szervéről, aminek egy szexuális bűncselekmény tényállásának megállapításakor komoly jelentősége lehet, de senki nem kérdezett rá semmilyen konkrétumra, aminek alapján esetleg további bizonyítást lehetett volna folytatni. Ennek a bizonyításnak akkor lett volna jelentősége, ha a sértett valami olyan egyedi azonosításra alkalmas megjelölést adott volna, ami a vádlotti nyilatkozat ismeretében további bizonyítás alapjául szolgálhatott volna. Ilyen jellegű bizonyítás hiányában a másodfokú bíróság megalapozottnak ítélte az elsőfokú bíróság mérlegelését.

Az iratok tartalmának megfelelő, a logika szabályait megtartó okszerű mérlegelés a Be.351.§ (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt. A védelem által felhozott ellenvetések alapvetően a törvényes mérlegelést támadták, így nem vezethettek eredményre.

A másodfokú bíróság ugyanakkor mellőzte az elsőfokú ítélet indokolásából azokat – az ítélet 9. oldalán tett – megállapításokat, melyek a vádlott szexuális irányultságával, a homofóbia és a rejtett homoszexualitás kapcsolatosak. Ezek – szemben az elsőbírői állásponttal – távolról sem köztudottak, és egyáltalán nem alkalmasak a vádlotti védekezés tényszerű megcáfolására. Egyébiránt a tények mellett nincs jelentősége annak, hogy valaki az azonos neműek iránt érzett vonzalomból, vagy más megfontolásból követ el szexuális bűncselekményt. E körben helytálló a Fővárosi Ítéltábla hivatkozott hatályon kívül helyező határozatában (3.Bf.100/2016/11.szám 16. oldal) az a felvetés, miszerint „A részben szexuális célzatot az egyező sértetti előadás abban is alátámasztotta, hogy az I.r. vádlott a megmerevedett hímvesszőjével zaklatta, mely körülmény nemi vágy hiányában kivitelezhetetlen.”

A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó volt, ennek alapján vizsgálta az ítéltábla a vádlott bűnösségre vont elsőbírői következtetést és a cselekmények minősítését.

Az irányadó tényállásból a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmények jogi minősítés körében azonban tévedett a törvényszék.

A törvényszék jogi álláspontja szerint a vádlott terhére rótt szexuális bűncselekmény csupán látszólag áll halmazatban az emberi szabadságot sértő bűncselekménnyel, mert éppen annak minősített esete valósul meg a vádlott által tanúsított, a sértettet szexuálisan megalázó erőszakos cselekménnyel. Indokolása szerint a kétszeres értékelés tilalmába ütköző lenne a két bűncselekmény

halmazatának megállapítása, a különösen súlyos hátrányt okozva elkövetés felöleli a más jogtárgy, így a nemi szabadság sérelmét is. Álláspontja alátámasztására a BH.2010.239. Számú eseti döntését és a Büntetőtörvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvényhez című kiadvány 190. §-hoz írt kommentárt hívta fel.

A törvényszék ezen jogi álláspontja téves. A hivatkozott eseti döntés éppen azt rögzíti elvi tételként, hogy amennyiben a különösen súlyos hátrányt okozó emberrablás során a fogva tartók a sértettnek súlyos testi sértést okoznak, úgy a két bűncselekmény bűnhalmazatot valósít meg.

Az emberrablás esetében a különösen súlyos hátrány okozásának vizsgálatakor elsődlegesen annak van jelentősége, hogy a személyi szabadságtól való megfosztás körében milyen körülmények állnak fenn, milyen események történnek. A fogva tartáshoz kapcsolódóak a sértett életkora, egészségi állapota, aktuális pszichés állapota, az, hogy számára a fogva tartás milyen fizikai, lelki traumával jár, az adott személyre a fogva tartása során gyakorolt ráhatások milyen következménnyel járnak. Ebbe a körbe tartozik a gyenge fizikumú, beteg ember hosszabb időn keresztül való fogvastartása, rendszeres bántalmazása, esetleges életveszélyes fenyegetése és mint az adott esetben megalázó jelleggel hajának levágása kezeinek megbilincselése, játékpisztoly szájához szorítása, megöléssel fenyegetése. Nem tartozik azonban ebbe a körbe az elkövető olyan magatartása, amely ezen a körön túlmutatóan – védett jogtárgyát illetően is eltérő - más bűncselekmény törvényi tényállását is kimeríti, így a jogesetbeli súlyos testi sértés, illetve jelen ügyben a szexuális szabadság sérelmére elkövetett cselekmény.

A vádlott a fogvatartott sértett nadrágját lehúзва megpróbálta a merev hímveszőjét a sértett végbelébe dugni, ami a sértett védekező izomösszehúzása miatt eredménytelen volt, majd nem sokkal később egy igazinak tudott pisztoly csövét dugta a szájába, haját lenyírta, miközben megöléssel fenyegette és ilyen körülmények között életben hagyása feltételeként szabta, hogy a sértett szájjal elégítse ki. A sértett a követelésnek eleget tett, de a vádlott az ejakuláció előtt távozott a helyiségből. A jelen esetben valóságos bűnhalmazat jött létre. E körben maradéktalanul osztotta az ítéletábla a fellebbviteli főügyészség jogi álláspontját, és az elsőfokú bíróság ítéletét e körben megváltoztatta és vádlott bűnösségét a nemi élet szabadsága elleni bűncselekményben is megállapította.

Az ítéletábla vádlott terhére rótt cselekmények minősítését illetően mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy melyik anyagi jogszabály alkalmazása felel meg a Btk.2.§ rendelkezéseinek. A megváltoztatásra tekintettel az ítéletábla egyetértett a fellebbviteli főügyészség álláspontjával, miszerint az elbíráláskor hatályos törvény helyett az elkövetéskori büntető törvénykönyv alkalmazandó az I.r. vádlott cselekményeire.

Az 1978. évi IV. törvény (régí Btk.) 2. §-a és a (2012. évi C. törvény) Btk. 2. § (2) bekezdése értelmében akkor kell az új büntető törvényt alkalmazni, ha a cselekmény elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el. E körben elsődlegesen az alkalmazandó joghátrány, a kiszabható büntetés mértéke irányadó. A megvalósult bűncselekmények büntetési tételei a határozott ideig tartó szabadságvesztést tekintve a jelen ügyben a Btk-ban és az 1978. évi IV. törvényben azonosak. A törvényszékkel egyetértésben az ítéletábla is elegendőnek találta a határozott ideig tartó szabadságvesztést az életfogytig tartó helyett, ezért összevetette a határozott ideig tartó szabadságvesztésre vonatkozó szabályokat az elkövetéskor illetőleg elítéléskor hatályos törvényben. A Btk. 36. §-a szerint a határozott ideig tartó szabadságvesztés leghosszabb tartama halmazati büntetés esetén huszonöt év, ezzel szemben az 1978. évi IV. törvény 40. § (2) bekezdésében ez legfeljebb húsz év. Erre figyelemmel az ítéletábla megállapította, hogy az elbíráláskor hatályos törvény nem kedvezőbb a vádlottra nézve, ezért a

főszabály szerint az elkövetéskor hatályos törvényt alkalmazta, és a vádlott bűnösségét az 1978. évi IV. törvény 175/A. § (3) bekezdés a) pontja szerinti, társtettesként elkövetett emberrablás büntetében, valamint az 1978. évi IV. törvény 198. § (1) bekezdésében meghatározott szemérem elleni erőszak büntetében állapította meg.

A fentiek szerint a vádlottal szemben öt év és húsz év közötti szabadságvesztés volt kiszabható, amelynek középértéke tizenkét év hat hónap.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor értékelendő szempontokat részben tévesen, részben pedig – a fellebbviteli főügyészégi állásponttal szemben – hiányosan vette számba. A törvényszék megalapozottan értékelte a vádlott terhére a szabadság elleni bűncselekmény vonatkozásában a társas elkövetést, egyenes, előre megfontolt szándékát és a megvalósításában a kezdeményező szerepét is, és a védő érvelésével ellentétben helyesen vette figyelembe, hogy az emberrablás más minősített esete is megállapítható. Figyelemmel azonban arra, hogy a másodfokú bíróság a vádlott által megvalósított cselekményt az 1978. évi IV. tv. 175/A. § (3) bekezdés a) pontja szerinti, különösen súlyos hátrányt okozva elkövetett emberrablás bünteténél minősítette, a különféle testi-lelki gyötrelmek okozta további súlyosító körülményként nem vehetők figyelembe, mivel azok együttes megvalósítása miatt vált megállapíthatóvá a minősített eset, amely eleve magasabb büntetési tétellel fenyegetett.

A törvényszék a korábban kifejtettek szerint tévesen állapította meg az ítélet személyi részében a vádlott büntetlen előéletét, azonban az egyetlen korábbi elítélése – bár annak adatait elmulasztotta rögzíteni – folytán kisebb súllyal értékelte büntetlenségét. Noha a vádlott a kiegészített tényállás alapján büntetett előéletű, nem indokolt a 2006. évben elkövetett (az alacsony összegű pénzbírságból is látható módon) csekély súlyú vétség miatti jogerős elítélést súlyosító körülményként figyelembe venni. E fenti elítélésre hivatkozással semmiképpen sem lehet őt a „társadalomra közepes mértékben veszélyesnek” tekinteni.

Tévedett a törvényszék, amikor súlyosító körülményként értékelte, hogy a vádlottal szemben más büntetőeljárás is folyamatban van. A jelen bűncselekmény miatt alkalmazandó szankció mértékének megállapításakor nem vehető figyelembe, hogy a vád szerint az előzetes fogva tartás időtartama alatt elkövetett tartási kötelezettség elmulasztásának vétsége miatt büntetőeljárás indult vele szemben.

Megalapozatlanul érvelt a védő amellet, hogy enyhítő körülményként kell értékelni a sértett provokatív magatartását, hiszen a vádlott cselekménye oly mértékben meghaladja a sértett – a vádlott állítása szerinti – magatartásával okozott sérelm(ek)et, hogy erre a bíróság nem tekinthetett enyhítő körülményként.

Az enyhítő körülmények körében nagyobb nyomatékkal érvényesül, hogy a büntetőeljárás súlya alatt úgy állt hosszabb ideig a vádlott, hogy hosszú ideig volt előzetes fogva tartásban és házi őrizetben is, a kényszerintézkedések nyomatékosító szerepére az elsőfokú bíróság nem utalt. A törvényszék azt is elmulasztotta figyelembe venni, hogy a vádlott négy gyermekéről köteles gondoskodni, akik közül kettő még kiskorú, egy pedig súlyos beteg. A vádlott emellett a másodfokú eljárásban igazolta azt is, hogy önkéntes munkát végzett, és adományt is nyújtott a köz javára, amely szintén enyhítő körülmény. Az utolsó szó jogán az általa elismert bűncselekmény vonatkozásában megbánást tanúsított.

A fenti számos, az iratok alapján megállapítható, de az elsőfokú eljárásban figyelembe nem vett enyhítő körülményt értékelve, a tévesen megállapított súlyosító körülményeket mellőzve az

ítélőtábla az 1978. évi IV. törvény 37. §-ában rögzített büntetési célokra tekintettel a 83. § (1) bekezdése szerinti elvek mentén a halmazati büntetés kiszabás ellenére a középmértéktől a büntetési tételkeret alsó határához közeli, hat év tartamú szabadságvesztést tartott indokoltnak.

Az így kiszabott szabadságvesztés büntetéshez arányosítva a mellékbüntetésként kiszabott közügyektől eltiltás időtartamát hat évre enyhítette, és annak mellékbüntetés jellegét az ítélet megjelölte.

Mivel az elsőfokú ítélet nem tartalmazza a kiszabott pénzbüntetés átváltoztatására vonatkozó rendelkezést, ezt a másodfokú bíróság pótolta.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata az elkövetéskor hatályos törvény értelmében is fegyház, annak pontos jogszabályi alapja az 1978. évi IV. törvény 42. § (2) bekezdés b) pont 2. alpontja.

Figyelemmel arra, hogy az ítélet az ügyben a Btk. helyett az 1978. évi IV. törvényt alkalmazta, (figyelemmel a Be. 258.§ rendelkezéseire) szükségessé vált a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés rendelkező részben való feltüntetésének mellőzése, a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontja a 47. § (2) bekezdése szerint a szabadságvesztés végrehajtási fokozatától függ, fegyház esetén a kiszabott büntetés négyötöd részének letöltését követően.

A beszámítással kapcsolatos rendelkezéshez szükséges, előzetes fogva tartásra és házi őrizetre vonatkozó adatokat a törvényszék helytelenül tüntette fel, amikor a bűnügyi őrizet és az előzetes letartóztatás, valamint az előzetes letartóztatás és a házi őrizet kezdő, illetve befejező napját ugyanazokban a napokban a jelölte meg. Az ítélet rámutat, hogy adott napra csak egy, a vádlottra nézve terhesebb kényszerintézkedés számítható be, ezért a tévesen feltüntetett adatokat kijavította. Kiegészítette az elsőfokú ítélet kihirdetése óta foganatosított kényszerintézkedések adataival is, és az előzetes fogva tartásban és házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

Az elsőfokú bíróságnak a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezései törvényesek, az elkövetés az 1978. évi IV. törvény 77. § (1) bekezdés a) pontján alapul.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés nincs összhangban az indoklásban foglaltakkal. Az elsőfokú bíróság a rendelkező részben II. és III.r. elítéltekkel egyetemlegesen kötelezte az I.r. vádlottat 943.737.-Ft megfizetésére, ezzel szemben az indoklásban csupán annyit rögzített, hogy „a vádlottat kötelezte az alapeljárásban hozott határozatoknak megfelelően az abban felmerült bűnügyi költség megfizetésére”. II. és III.r. elítéltek által viselendő bűnügyi költségről az alapeljárásban már rendelkeztek, őket tovább bűnügyi költség megfizetésére a velük szemben nem folyt megismételt eljárásban nem lehet kötelezni. Így az ítélet mellőzte az egyetemleges kötelezésre vonatkozó rendelkezést, és az I.r. vádlottat kötelezte a megjelölt 943.737.-Ft bűnügyi költség megfizetésére is.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása a Be. 372.§ (1) bekezdésén, törvényes rendelkezéseink helybenhagyása a Be. 371.§ (1)bekezdésén alapul.

A másodfokú eljárásban bűnügyi költség nem merült fel.

A harmadfokú eljárás lehetősége a Be. 386. § (1) bekezdés b) pontja alapján nyílt meg.

Budapest, 2018. év május hó 24. napján

Dr. Lassó Gábor sk. a tanács
elnöke, előadó

Dr. Fatalin Judit sk. bíró

Dr. Kósa Zsuzsanna sk. bíró

A kiadmány hiteléül:

Hornyákné Sléder Ágnes

tisztviselő